

UN MATÍ LLUENT DE SOL

Un matí lluent de sol
una nena que es diu Clara
i que passa el
(i mig mes d'agost, encara)

amb la Blanca, la seva àvia,
en un poble de ,
s'ha assegut sota una
on refila una cardina.

—M'avorreixo —diu la nena.
Llavors l'àvia, que la sent,
li respon, amb veu :
—S'avorreix qui res no .

I l'agafa per la mà,
i la fa seure al .
—¿Veus quin arbre i quin fa?
Ai, que bé que s'està aquí!

Quan ja fa una que hi són,
la es desficia.
I és com un gelat que es
sota el sol del dia.

—Àvia, vull veure el Miró
i aquell gat tan .
Vol dir estels en la foscor,
vol dir un quadre d'en .